

Stockholm den 13 december 2021

Ert diarienummer: Ju2021/03517

Till Justitiedepartementet

103 33 Stockholm

ju.remissvar@regeringskansliet.se

ju.L3@regeringskansliet.se

Remissvar av promemorian Upphovsrätten på den digitala inre marknaden (Ds 2021:30)

Ifpi Sverige (nedan Ifpi) företräder musikbolagen i Sverige. Våra medlemsbolag representerar tillsammans ca 85 % av den totala musikmarknaden. Sett ur ett internationellt perspektiv företräder Ifpi cirka 1 400 medlemsbolag i drygt 70 länder. En av Ifpi Sveriges huvuduppgifter är att agera som MLC (Music Licensing Company) dvs att licensiera musik när den spelas i exempelvis radio, tv och på internet. Ifpi är även musikbolagens branschorganisation och då bl a ansvarar för sammanställningen av topplistor och övrig branschstatistik samt arrangerar Grammis. Ifpi bedriver även antipiratverksamhet både nationellt och internationellt.

Sammanfattning

Enligt vår uppfattning är det viktigt att Sverige håller sig till en implementering som är så nära det av EU-beslutade direktivet och dess bestämmelser som möjligt, och mindre vikt bör läggas vid EU-kommissionens icke-bindande vägledning och generaladvokatens förslag till avgörande i Polen-målet.

Genom detta minskar behovet av framtida prövningar i EU-domstolen och gör det lättare för internationella aktörer att förstå reglerna. Dessutom är det viktigt för att nå direktivets syfte – att underlätta klarering av rättigheter och anpassa upphovsrätten till den digitala marknaden.

Vidare är det vår uppfattning att definitionen av delningstjänster bör motsvara definitionen i direktivets artikel 2.6, så att regeringen inte riskerar att undanta ytterligare tjänster från de nya ansvarsreglerna. Skrivningar som begränsar tillämpningen av bestämmelserna till enbart de marknadsdominerande, globala tjänsterna behöver strykas.

Slutligen anser vi att Regeringen bör ändra de föreslagna ansvarsfrihetsreglerna. Högre krav bör ställas på tjänsteleverantörerna för att dessa ska undslippa ansvar.

Ifpi disponerar sitt remissvar enligt följande:

1. Implementering av direktivet bör ligga närmare det av EU-beslutade direktivet
2. Fler tjänster bör träffas av de nya ansvarsreglerna
3. Förtydligt ansvar för *notice and staydown*
4. Delningstjänsternas ansvar behöver förtydligas och gå längre
5. Kommentarer och synpunkter kring följande paragrafer i nuvarande förslag till lag om ändring i lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk: a) 29 § st 2, b) 29 a § st 2, c) 29 b §, d) 29 c §, e) 29 d § p 2, f) 52 §, g) 52 k § st 1, h) 52 l §, i) 52 m §, j) 52 n §, k) 52 o §, l) 52 p §

1. Implementering av direktivet bör ligga närmare det av EU-beslutade direktivet

I sitt nuvarande förslag har justitiedepartementet lagt stor vikt vid EU-kommissionens vägledning för implementering av artikel 17 från juni 2021 samt generaladvokatens förslag till avgörande i det ännu inte prövade målet C-401/19 (Polen mot parlamentet och rådet).

Skarp kritik har riktats mot kommissionens vägledning då kommissionen uttolkar direktivet efter dess antagande, vilket inte är förenligt med EU:s lagstiftningsprocess. Även Sverige har varit kritiskt mot agerandet. Mot denna bakgrund är det anmärkningsvärt att fränsteg görs från en minimalistisk implementering av direktivet till förmån för en implementering som i högre grad baseras på kommissionens vägledning. Kommissionens vägledning är inte heller bindande för medlemsstaterna. Stora anpassningar har även gjorts till generaladvokatens förslag till avgörande i Polen-målet trots att detta inte ännu har prövats av EU-domstolen. Det är inte ovanligt att EU-domstolen avviker från generaladvokatens förslag till avgörande och det är troligt att domen kommer att skilja sig från nuvarande förslaget (se t.ex domen i *YouTube & Cyando*). Generaladvokatens förslag till avgörande riskerar därmed att bli mer eller mindre överspelat när EU-domstolen avkunnar sin dom. Det är därför problematiskt att justitiedepartementet har lagt så stor vikt vid generaladvokatens bedömningar och att författningskommentaren innehåller så pass många hänvisningar till generaladvokatens förslag. Detta riskerar att leda till att förarbetena blir obsoleta kort efter att lagstiftningen trätt i kraft i och med EU-domstolens avgörande.

2. Fler tjänster bör träffas av de nya ansvarsreglerna

Det får anses vara väl känt att delningstjänster idag sällan tar upphovsrättsligt ansvar för det material som deras användare laddar upp på tjänsterna.

Bestämmelserna i artikel 17 syftar i första hand till att främja utvecklingen av licensmarknaden mellan rättighetshavare och tjänsteleverantörer. Det är därför centralt att de nationella implementeringarna noggrant följer direktivets ordalydelse och att de på det sättet säkerställer harmoniseringen av ansvarsregler för delningstjänster inom den digitala inre marknaden. Detta kommer att öka rättssäkerheten samt rättighetshavarnas möjligheter att få betalt för användningen och publikens möjligheter att ta del av en mångfald av skyddade prestationer. Det sker också en mycket snabb digitalisering där nätverksekonomin driver på för nya appar och tjänster som framöver kan innebära ny eller förändrad konsumtion när det gäller skyddade verk och prestationer.

Förslaget från departementet är att bara de största, globala delningstjänsterna ska träffas av de nya ansvarsreglerna och att mängden material bland annat ska bedömas utifrån övriga aktörer på området.

Detta menar vi skiljer sig från vad som slås fast i direktivet och orsakar därmed flera problem eftersom ju färre företag som omfattas av reglerna desto färre licenser kommer att upprättas. Detta leder i sin tur till användare och konsumenter blir begränsade i vilket material som kommer att tillåtas på tjänsten. Risken blir därmed stor att marknader inte kommer utvecklas som det var tänkt och de som skapat och äger materialet kommer inte heller att få fullt ut betalt, vilket i förlängningen inte är hållbart.

Då den nya lagstiftningen sannolikt kommer att gälla under lång tid framöver är det viktigt att lagstiftningen är utformad på sådant sätt att även framtida aktörer kommer att omfattas.

Så som det nuvarande förslaget är utformat undantas mindre och mellanstora företag samt *startups* till stor del från ansvar, eller i vart fall erhåller lättnader. Att departementet ansett att endast globala marknadsdominerande tjänsteleverantörer skall omfattas av definitionen är därför märklig.

Ett av direktivets syften var att komma till rätta med det som brukar kallas för *value gap*, dvs att det konkurrensproblem som uppstår när vissa tjänster ingår licenser medan andra medvetet väljer att inte klarera rättigheter, men med nuvarande förslag finns därmed risk att detta inte åtgärdas.

I författningskommentaren framhålls att upphovsrättsdirektivet avser att reglera de största, ofta globala, tjänsterna samt att det föreslagna 6 b kap. enbart gäller för de mycket stora delningstjänsterna (se s. 283 respektive s. 136). Att artikel 17 förhandlats utifrån dagens situation, där det de facto varit fråga om problem relaterade till större, idag dominerande aktörer med enorma mängder innehåll är naturligtvis riktigt. Men tillämpningsområdet kan inte endast baseras på relativa kriterier så som mängden tillgängliggjort innehåll i förhållande till andra delningstjänster. Tvärtom

framgår av skäl 63 att hänsyn ska tas till t.ex. tjänstens publik och antalet filer som användarna laddat upp, utan att begreppen relativiseras. Samma resonemang framgår av lättnadsreglerna för *startups* där t.ex. antalet unika besökare anges i absoluta tal. Det torde inte heller finnas något utrymme för medlemsstaterna att utvidga eller minska tillämpningsområdet för artikel 2.6 vilket skulle kunna bli följden av departementets nuvarande formuleringar.

Om endast de största och/eller globala tjänsterna skulle omfattas av reglerna, skulle lättnadsreglerna i artikel 17.6 (nu föreslagna 52 m §) vara överflödiga, vilket visar att tolkningen som gjorts i departementspromemorian inte kan vara riktig.

Som departementet förtjänstfullt förtydligar, kan tillämpningen av den nya regleringen inte förutsätta att det vid tidpunkten för bedömningen finns en redan etablerad konkurrerande innehållstjänst på området ifråga (se s. 284). Det riskerar därför att bli motsägelsefullt att införa ett sådant konkurrenskriterium i lagtext som nu föreslås i 52 i § varför vi avstyrker detta. Det har redan tidigare under ärendets beredning argumenterats för att det som anges i skäl 62 inte bör införas direkt i lagtext. Det finns alltså anledning att ifrågasätta om den föreslagna lagtexten verkligen bidrar till ytterligare klargörande, på det sätt som departementet åsyftar.

Definitionen av online-leverantörer av delningstjänster för innehåll återfinns i artikel 2.6 i direktivet. Där framgår bland annat att ett krav på att delningstjänsterna ska ge allmänheten tillgång till en stor mängd upphovsrättsligt skyddat innehåll för att omfattas av artikel 17. Vi instämmer med departementet om att bedömningen måste göras utifrån en såväl kvalitativt som kvantitativ bedömning (se s. 283).

Som framgått ovan, verkar departementet också lägga till ett ytterligare kriterium, nämligen att delningstjänsten ska tillgängliggöra en mängd verk som anses vara stor i förhållande till andra tjänster för delning av innehåll (se s. 283). Detta kriterium återfinns varken i direktivet, i kommissionens vägledning eller i generaladvokatens förslag till avgörande varför det saknas stöd för att införa ett sådant krav. Det är viktigt att lagstiftningen är framtidssäkrad och utformas så den även kan komma att omfatta rättigheter som ännu inte har kapitaliserats (så som på bildområdet) där det följaktligen inte finns några konkurrerande tjänster.

En konsekvens av kriteriet att anses vara stor i förhållande till andra delningstjänster skulle också kunna vara att en tjänst som idag anses kvalificerad för att träffas av artikeln inte skulle göra detta i en framtid, enbart av skälet att konkurrerande tjänster kommit att tillgängliggöra än mer skyddat innehåll. Detta stämmer dåligt överens med artikel 17.6, som föreslås genomföras genom 52 m §.

Formuleringen att delningstjänsten ska tillgängliggöra en mängd verk som anses vara stor i förhållande till andra tjänster för delning av innehåll, bör därför strykas.

3. Förtydligt ansvar för *notice and staydown*

Huvudregeln för att innehåll ska tas bort från delningstjänsterna och hållas borta (*notice and staydown*) är att det står klart att det medför ett intrång i upphovsrätten. Vi anser att implementeringen skall följa direktivet och inte kommissionens vägledning. Artikel 17 (4) är tydlig på denna punkt, OCSSP skall blockera material efter att rättsinnehavare har levererat den informationen som krävs, och säkerställa staydown.

Departementet anser dock att enbart rättighetshavarens påstående om att visst material är särskilt ekonomiskt betydelsefullt inte skulle anses tillräckligt för att åsidosätta kravet på att blockering bara ska få ske av innehåll som med en hög grad av sannolikhet kan anses medföra intrång. Något stöd för detta krav saknas dock i direktivet 17 (4) (b). Vi förordar att hela kravet på att endast innehåll som med en hög grad av sannolikhet kan anses medföra intrång kan blockeras stryks i sin helhet.

4. Delningstjänsternas ansvar behöver förtydligas och gå längre

Utgångspunkten i artikel 17 i direktivet är att delningstjänsterna ska erhålla tillstånd för att använda upphovsrättsligt skyddat material, vilket framför allt sker genom licensiering. Det är i grunden positivt att det slås fast att delningstjänsterna måste försöka träffa avtal med rättighetshavare som organiserar sig kollektivt och att lagstiftningen uppmuntrar licensiering.

I den engelska artikeltexten ska delningstjänsterna vidta "*best efforts*" för att få på plats ett licensavtal, vilket är ett högt ställt krav. I den svenska översättningen av artikeltexten motsvaras detta av att delningstjänsterna ska ha "*gjort sitt bästa*" för att få tillstånd från rättighetshavarna. I departementets förslag till svensk lagtext är kravet däremot "*har gjort det som skäligen kan krävas*". Kravet på "*har gjort vad som skäligen kan krävas*" är ur rent språklig synpunkt betydligt lägre jämfört med "*best efforts*". Regeringen bör därför omformulera och skärpa kravet så att det bättre motsvarar kravet i den engelska direktivtexten.

Om tillstånd eller licensiering inte kan ske, ska delningstjänsterna enligt departementets förslag "*gjort det som skäligen kan krävas*" för att hålla olovligt material borta från delningstjänsten. Även här används kravet "*best efforts*" i den engelska versionen av direktivet vilket stämmer dåligt överens med departementets föreslagna krav om att ha "*gjort det som skäligen kan krävas*". För vissa områden, t.ex. spelfilmer, är det i dagsläget inte aktuellt med licenser, varför det är viktigt med ett högt ställt krav även här.

I förhandlingen av direktivet var det tydligt att kravet på "*best efforts*" till exempel innebär att alla delningstjänster måste använda den senaste tekniken för igenkänning eller följa etablerad branschstandard. Det svenska förslaget att översätta "*best efforts*" med "*gjort det som skäligen kan*

krävas”, riskerar att rent språkligt signalera en lägre grad av ansvar än *”gjort sitt bästa”*. De medlemsstater som kommit längst i implementeringsprocessen har valt skarpare formuleringar som överensstämmer bättre med direktivets krav och inventioner. Ansvarsreglerna kommer i första hand att träffa internationella aktörer varför en formulering som ligger närmare direktivtexten är att föredra för att underlätta tillämpning och öka förutsebarheten. Formuleringen *”gjort sitt bästa”* skulle därför vara att föredra. En formulering som bättre motsvarar kravet i direktivet minskar risken för en framtida prövning i EU-domstolen och ökar incitamenten för de tekniska investeringar som är nödvändiga för att skapa en fungerande innehållsmarknad.

5. Kommentarer och synpunkter kring följande paragrafer i promemorians förslag till lag om ändring i lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk:

a) 29 § st 2

Förslag: Om det senare kan konstateras att den avtalade ersättningen för en överlåtelse enligt första stycket är tydligt oproportionerligt låg i förhållande till förvärvarens intäkter från utnyttjandet av verket, har upphovsmannen rätt till ytterligare skälig ersättning.

Kommentar: I första hand anser vi att det nuvarande förslaget i 29 § st riskerar att orsaka både affärsmässig och rättslig osäkerhet, och för att återspegla syftet med direktivets artikel 19 kring transparenskrav föreslår vi att ordet *”tydligt”* införs.

I andra hand anser vi att *lämplighets- och skälighetsrekvisiten* i artiklarna 18 och 20 ligger mycket nära 36 § avtalslagen och att det därmed inte är nödvändigt att införa denna reglering. Om bestämmelsen ändå tas med bör det anges att den inte är avsedd att införa ett nytt *”rimlighetsbegrepp”* eller att förändra den långvariga svenska rättstraditionen på detta område.

b) 29 a § st 2

Förslag: Om det med hänsyn till de intäkter utnyttjandet av ett verk gett upphov till skulle innebära en oproportionerlig administrativ börda att lämna information enligt första stycket, får informationen begränsas till den typ och detaljnivå av information som rimligen kan krävas

Kommentar: Vi anser att det är viktigt att den information som skall lämnas ut begränsas till att omfatta den typ och detaljnivå som rimligen kan förväntas. Om detta inte förtydligas på något sätt finns det stor risk för att det kommer att uppstå osäkerhet kring vilken information som omfattas.

c) 29 b §

Förslag: Om förvärvaren inte har tillgång till information som ska lämnas enligt 29 a §, men informationen finns tillgänglig hos någon som förvärvaren i sin tur överlåtit rätt till, har upphovsmannen rätt att på begäran få informationen genom förvärvaren.

Kommentar: Enligt vår uppfattning bör det nuvarande förslaget använda den möjlighet som ges i artikel 19.2 andra stycket i DSM-direktivet. Om första avtalsparten inte har tillgång till information men informationen finns tillgänglig hos en underlicenstagare som den första avtalsparten överlåtit rätt till skall upphovsmannen ges rätt att på begäran få informationen genom den första avtalsparten.

En underlicenstagare har i regel ingen kännedom om de licensvillkor som upphovsmannen och första avtalsparten upprättat och kan inte heller avgöra vilka delar av överenskommelsen mellan första avtalsparten och underlicenstagaren som kan utgöra kommersiellt känslig information.

Vidare riskerar en ordning där första avtalsparten skall vidarebefordra förfrågningar mellan upphovsmän (vilket kan omfatta tusentals förfrågningar per år) och underlicenstagare att orsaka första avtalsparten orimlig administrativ börda, något som denne i dagsläget inte har administrativa rutiner eller system för att hantera.

Vidare vad gäller termen "*samtliga intäkter*" i 29 a § st 1 skall detta enligt direktivets artikel 19.1 anses vara intäkter från de parter till vilka de har licensierat eller överlåtit sina rättigheter eller från dem till vilka rätten har övergått, och texten "*aktuell, relevant och uttömmande information*" bör förstås som information som är nödvändig för upphovsmannen att kunna verifiera korrekt redovisning av royalties eller andra överenskomna betalningar enligt parternas överenskommelser. Artikel 19 avser enligt vår uppfattning endast intäkter som har upphovsrättslig relevans. Detta får som

konsekvens att vad avser artistavtal skall exempelvis intäkter från försäljning av varor kopplade till en artists varumärke (*eng. merchandising*) därmed undantas denna reglering eftersom det därmed faller utanför tillämpningsområdet för denna bestämmelse.

d) 29 c §

Förslag: Information som skall lämnas enligt 29 a eller 29 b § till upphovsmannen vid tillämpning av 6 § lagen (2018:558) om företagshemligheter får inte innehålla information som är skyddad enligt avtal eller lag, är kommersiellt känslig, affärshemligheter eller dataskydd.

Kommentar: Viss information kan vara konfidentiell mellan avtalsparter eller vara känslig ur ett konkurrensrättsligt perspektiv och kan därmed allvarligt skada avtalsparters affärsrelationer och kommersiella intressen. Med hänsyn till den skada som detta förslag kan orsaka måste det uttryckligen anges i lagstiftningen att inget i bestämmelsen om rapporteringsskyldighet kan kräva att en person skall lämna ut information som skyddas av avtal eller lag eller rör kommersiellt känslig eller konfidentiell information, affärshemligheter eller personuppgifter.

e) 29 d § p 2

Förslag: 2. upphovsmannen därefter har uppmanat förvärvaren att utnyttja verket och förvärvaren inte inom ett år från uppmaningen gör det, och

Kommentar: Vi anser att 1 år är en mer rimlig tidsperiod innan möjligheten att kunna utnyttja ångerrätten inträder. Efter denna tidsperiod bör det även införas en definierad uppsägningstid. Den svenska regeringen bör ta hänsyn till musikbranschstandard inom detta område, jrf exempelvis direktiv 2011/77/EU artikel 1 (2) (c).

f) 52 i §

Förslag: Detta kapitel gäller för sådana informationssamhällets tjänster som har som huvudsyfte eller ett av sina huvudsakliga syften att lagra och ge allmänheten tillgång till en stor mängd verk som laddats upp online av tjänsternas

användare, om tjänsteleverantören ordnar och marknadsför verken i vinstsyfte

~~2. tjänsten spelar en viktig roll på innehållsmarknaden genom att~~

Kommentar: Den viktiga roll som OCSSP spelar, eller om den konkurrerar med andra digitala innehållstjänster, kan inte vara ett kriterium för att fastställa huruvida en tjänst omfattas av definitionen i artikel 2.6 i DSM-direktivet. De rättsliga kriterierna anges uttömmande i artikel 2.6. Det faktum att dessa kriterier har fastställts så att dessa tjänster med stor sannolikhet kommer att vara direkta konkurrenter till andra licensierade digitala innehållstjänster, tillåter inte att inkludera detta eller några andra ytterligare kriterier i den svenska implementeringen av detta direktiv.

Det nuvarande förslaget strider helt enkelt mot direktivet och begränsar avsevärt tillämpningsområdet för artikel 17. Ingenstans i direktivet framgår det att endast stora globala tjänster skall omfattas. Vidare är definitionen i artikel 2.6 redan formulerad på ett sådant sätt att alla tjänster som faller under den, per definition, konkurrerar med musiktjänster.

För att undvika missförstånd anser vi slutligen att 52 p § 2 i det nuvarande förslaget skall strykas i sin helhet.

g) 52 k § st 1

Förslag: Om en tjänsteleverantör har tillstånd att överföra ett verk som laddats upp av en användare till allmänheten enligt 52 j § första stycket, ska tillståndet även anses i samma utsträckning omfatta den överföring till allmänheten som görs av denna användare, under förutsättning att

1. användaren inte agerar i förvärvssyfte, eller
2. användarens verksamhet inte genererar betydande intäkter.

Kommentar: Det är viktigt att tydliggöra att denna bestämmelse endast gäller i samma omfattning och räckvidd som det tillstånd som beviljats OCSSP (med utgångspunkt från orden "*inom ramen för räckvidden för det tillstånd som tjänsteleverantören fått*" i skäl 69).

h) 52 l §

Förslag:

En tjänsteleverantör ska inte ansvara för en olovlig överföring enligt 52 j § samt 52 k § om leverantören, efter att ha fått en tillräckligt välgrundad underrättelse från rättsinnehavaren, skyndsamt hindrar tillgång till innehållet samt gjort sitt bästa, för att förhindra fortsatt tillgängliggörande på plattformen. För att ansvarsfrihet ska föreligga krävs även att tjänsteleverantören

1. gjort sitt bästa för att få nödvändiga tillstånd till de överföringar till allmänheten som leverantören gör på tjänsten, och

2. i enlighet med hög branschstandard för god yrkessed gjort sitt bästa för att säkerställa att innehåll som medför intrång i upphovsrätten till verk som rättsinnehavarna har försett leverantören med relevant och nödvändig information om, inte görs tillgängligt på tjänsten.

Vid bedömningen av om leverantören uppfyllt skyldigheterna enligt första stycket, och mot bakgrund av proportionalitetsprincipen, ska särskilt beaktas

1. vilken typ av tjänst leverantören tillhandahåller,
2. vilken publik och storlek tjänsten har,
3. vilken typ av verk som användarna av tjänsten laddar upp där, och
4. tillgängligheten av vilka lämpliga och effektiva medel för att vidta åtgärder enligt första stycket 2 som finns tillgängliga på marknaden och leverantörens kostnad för dem.

De åtgärder leverantören ska vidta för att gå fri från ansvar enligt denna paragraf hindrar inte att leverantören vidtar nödvändiga åtgärder för att uppfylla sina skyldigheter enligt 52 o §.

Kommentar:

utformningen av denna paragraf är inte i enlighet med DSM-direktivets artiklar 17.4 (a), (b) samt (c). Begreppet "*gjort sitt bästa*" saknas totalt och behöver ingå i bestämmelsen.

För det första måste svensk lag säkerställa att de villkor som är uppställda i artikel 17.4 måste vara uppfyllda av OCSSP:er för att de skall vara kvalificerade för den kumulativa ansvarsbegränsningen. Vi föreslår därför att texten ändras i enlighet med vårt förslag för att säkerställa att dessa villkor är kumulativa.

För det andra introducerar artikel 17.4 i direktivet begreppet "*gjort sitt bästa*", och den svenska implementeringen bör behålla det begreppet. Skäl 66 ger användbar vägledning om tolkningen av "*gjort sitt bästa*" under villkor b), som sätter en hög standard för efterlevnad. Enligt detta skäl fastställs att när man bedömer huruvida en tjänsteleverantör för delning av innehåll online har gjort sitt bästa i enlighet med beaktande av bästa praxis i branschen och ändamålsenligheten för de åtgärder som vidtagits, bör hänsyn tas till om tjänsteleverantören har vidtagit alla åtgärder som skulle tas av en noggrann tjänsteleverantör för att förhindra tillgången till olicensierade verk på sin webbplats, med hänsyn till bästa branschpraxis och de effektiva åtgärder som vidtagits med hänsyn tagen till alla relevanta faktorer samt proportionalitetsprincipen.

i) 52 n §

Förslag:

En tjänsteleverantör ska på begäran av en rättsinnehavare lämna tillräcklig information om de åtgärderna leverantören vidtar och deras tillvägagångssätt enligt 52 l §.

Om leverantören har ingått ett avtal med en rättsinnehavare om sådan överföring till allmänheten som avses i 52 j § och 52 k §, ska leverantören informera rättsinnehavaren om den användning som sker med stöd av avtalet.

Kommentar:

Enligt artikel 17.8 ska direktivet begränsas till rättighetshavare.

j) 52 o §

Förslag:

En tjänsteleverantör ska upprätta effektiva rutiner i enlighet med 52 q § för att säkerställa att de åtgärder leverantören vidtar för att hindra tillgång till innehåll enligt 52 l § inte hindrar tillgängligheten av innehåll som inte utgör intrång i någon påtaglig omfattning.

Kommentar:

Nuvarande förslag introducerar en mekanism som är orealistisk och opraktisk med tanke på de oerhört stora mängder av innehåll som omfattas av förslaget. Detta är dessutom en reglering som inte finns med i direktivet. En rättvis balans mellan skyddet av upphovsrätten och yttrandefriheten säkerställs bäst i detta sammanhang genom mekanismen för klagomål och

prövning i artikel 17.9 i direktivet och i avsnitt 52 q § i det nuvarande förslaget.

k) 52 p §

Förslag (1): Titeln "*Användarnas rätt att tillgängliggöra material*"

Kommentar: Rubriken "*användarens rätt att tillgängliggöra material* " är enligt vår uppfattning felaktigt formulerad. Bestämmelsen hänvisar till vissa undantag och begränsningar av upphovsrätten, vilket innebär att användare inte behöver tillstånd för att använda verk för vissa (restriktivt tolkade) aktiviteter.

Förslag (2): En användare får, trots 2 §, tillgängliggöra verk för citat, kritik och recensioner och i karikatyr-, parodi eller pastischsyfte på en tjänst som avses i 52 i §.

Bestämmelserna i 11 § andra stycket ska tillämpas i sådana fall.

Användaren kan, utan hinder av åtgärder som vidtas enligt 52 l §, använda verk enligt första stycket och även i övrigt tillgängliggöra innehåll som inte medför intrång i upphovsrätt på tjänsten.

Tjänsteleverantören ska i sina användarvillkor informera användarna om deras rätt enligt denna paragraf.

Kommentar: Vi anser att formuleringen "*användaren har vidare rätt att*" är för långtgående varför vi föredrar den mer begränsande formuleringen "*användaren kan*". Det är inte en rättighet att kunna använda verk på detta sätt utan snarare en möjlighet.

Stockholm dag som ovan

Ludvig Werner, VD

Ifpi Sverige